

Nainen menee ovesta sisään. En pysty liikkumaan. Olen transsissa niin kauan kunnes takaa-ajaja tulee puiden tummista varjoista. Häntä en tunnista mutta hänkin menee samasta ovesta sisään mistä nainenkin. Päätän ryhdistäytyä ja hyppään puusta alas ja menen sisälle. Koulun sisäpuoli on tähän aikaan yöstä vähän karmiva. Eteensä juuri juuri näkee ja seinillä on kuvia, jotka näyttää pimeässä oudoilta. Mutta kun katson lähemmin, huomaa että ne on lasten tekemiä. Vesivärejä ilmeisesti käytetty. Kuulen oven äänen. Se tuli yläkerrasta. Kuuntelen vielä vähän aikaa ja toivon kuulevani puhetta. Sitä ei kuulu mutta tiheän hengittämisen ja sydämen sykkeen kuulen. Etsin jostain portaat ja nousen ylös. Kun saavun portaiden päähän, jään kuuntelemaan. Samat äänet ja ne tulee oikealta. Kurkkaan käytävälle. Yhtä pimeää kuin alhaalla. Kävelen vähän matkaa käytävällä, hieman varautuneena. Joihinkin luokkiin näkee ikkunoiden kautta. Nämä luokat ovat ilmeisesti laboratorioita. Pöydillä on mikroskooppeja ja koeputkia lasikaapissa luokan perällä. Nyt kuulen taistelun ääniä. Ilmeisesti pöytä tai tuoli kaadettiin. Ne kuuluu perusluokasta. Löydän oikean luokan nopeasti ja jään kuuntelemaan. - Anna se tänne!, huutaa mies raivoissaan - Miksi muka antaisin? Minulla ei ole aikomustakaan antaa tätä! - Ilman minua, et olisi koskaan saanut tuota! - Kuvittelet omiasi! - Sinä annat sen minulle tai käy huonosti!, huutaa mies täyttä kurkkua ja hamuaa taskuaan. Nainen hätkähtää ja minä vilkaisen pikaisesti luokkaan. Miehellä on ase! Pieni nipistys tuntuu ikenissä ja hyökkään suoraan miestä kohti. Hän ei kerkeä edes reagoimaan iskuuni. Mies kaatuu ja isken hampaani suoraan hänen niskaan. Tunnen kuinka veri alkoi virrata suonissani ja nälkä haihtui nopeasti. Kun nousen, miehen silmät lasittui ja suu jäi auki. Olin näköjään todella nälkäinen. Hän kuoli. Noh, olempa hetken ainakin täysi. Miehen ase oli pudonnut parin metrin päähän. Otan sen käteeni ja otin panokset pois. Nostan katseeni naiseen eikä hän ei näytä pelkäävän. Hän se on. Aivan ilmielävänä. Hymy nousee kasvoilleni. Samassa hän alkaa puhua. - Mikä sinä olet? Katson häntä vähän aikaa suoraan silmiin hieman hämilläni - Etkö sinä tunnista minua? - Pitäisikö minun? Samassa tajuan asian. Hän on kaksoisolento. Tietenkään hän ei muista minua. Hän ei ole sama henkilö. Pieni toivon kipinä häviää ja hymy valahtaa kasvoiltani ja katson maahan. Huomaan kengissäni olevan verta. - Saanko kysyä yhtä asiaa?, haluan tietää, mitä toi äskeinen oli. - Kysy. - Mistä te riitelitte noin kovasti? Nainen miettii vähän aikaa. - Löytämästäni kivistä. Nainen avaa nyrkkinsä ja kämmenellä lepää tumman punainen kivi. Katson sitä ihmeissäni. Sehän on tavallinen punainen kivi. - Löysin tämän luolasta. Olin tekemässä siellä kaivauksia, kunnes näin seinästä pilkottavan punaisen valon. Sain kiven irti ja olin viemässä tätä tutkimuspöydälle. Heti kun pääsin luolasta pois, kivi lopetti hehkumisen. - Testasin tätä kiveä muutaman kuukauden ja sain selville, että tämä kivi reagoi samanlaisiin punaisiin kiviin hehkumalla. Mietin kuulemaani. - Varmasti tähän asiaan liittyy muutakin. Nainen empii. - Kyllä. Lyhyesti sanottuna, tämä kivi saattaa olla hyödyllinen meille arkeologeille. Tämän kiven avulla löysin ison muinaisen kaupungin, jossa oli samanlaisia kiviä. Mies, joka jahtasi minua ja jonka tapoit, yritti varastaa tämän kiven. Ilmeisesti halusi päästä rikkauksiin kiven avulla. Nyökkään. Katson taas miestä. Hänelle pitää tehdä jotain. Varmaan vien poliisiasemalle ja nostan hänet olalleni. - Minä hoidan hänet. Sinun kannattaisi lähteä pois täältä, sanon kauniille naiselle. - Et ole vielä vastannut kysymykseen. Katson häntä ja hymyilen. - Sinä tiedät kyllä vastauksen. Lähden kävelemään ulos luokasta, mies olassani. Tätä naista en halua enää ikinä nähdä. Jätin miehen poliisiaseman lähelle ja varmistin ettei minua nähty. Kävelin rauhassa kotiin ja samalla täytin varastoni uudelleen. Jääkaappi täynnä ruokaa. Kävelin huoneeseen. Otin vaatteet pois ja asetin kaappiini. Tunsin vielä kerran kompassin taskussani. Hymy nousi taas kasvoilleni ja jätin sen sinne. Asetuin arkkuuni ja vaivuin uneen melkein heti.